

trotsch op zijn nieuwe waardigheid en liet zich in zijn onbewust egoïsme nog meer door zijn vrouw vertroetelen en bederven dan vroeger.

Maar het kind groeide niet voorspoedig op, het was ziekelijk en had een kostbare verpleging noodig en in dit opzicht kende Matje geen zuinigheid. Toen kwamen de eerste onaangenaamheden tusschen man en vrouw. Om den dokter en de geneesmiddelen te betalen die de kleine noodig had, moesten zij zich al de geringe weelde onzeggen, die tot nog toe hun leven veraangenaamd had. Voor het jonge moedertje was dit geen opoffering, integendeel 't was haar bijna een genot iets te moeten missen opdat het kind 't goed zou hebben, maar Hein begon erg te pruttelen. Hij rookte niet meer, zijn bittertje 's middags moest hij opgeven, zelfs kon hij een enkele maal niet meer met een gerust geweten naar een koffiehuis gaan. Dat was geen leven. „Wat drommel, zijn vrouw had toch een rijken vader, waarom klopte zij niet eens bij hem aan? Als zij maar niet zoo koppig was en 't hem vriendelijk vroeg, wie weet wat hij dan doen zou? Matje werd heel bleek en schudde vastberaden het hoofd. Als in een visioen zag zij duidelijk hoe het gaan zou. Zij hoorde haar eigen stem, onzeker en weifelend, zij zag zich zelf met de oude schuchterheid, de oude vrees, tegenover haar vader staan en hem in halve woorden vragen of hij hen helpen wilde en zij hoorde ook zijn antwoord in korte, bijtende zinnen, nog voor zij had uitgesproken.

Zij wist zelf niet wat zij erger zou vinden wanneer hij haar op een manier, die haar 't herhalen van haar bezoek voor goed onmogelijk maakte, weigerde, of wanneer hij haar een bankje van vijf en twintig gulden toesmeet met de verzekering, dat 't voor ééns, maar voor 't laatst was. Neen, duizendmaal neen. Al haar gevoel van eigenwaarde kwam in opstand en toen Hein haar dreigde en zei dat hij 't dan zelf wel zou gaan vragen als zij er te trotsch voor was, werd zij voor 't eerst van haar leven heftig. Haar man behoorde tot die naturen die altijd buigen voor een wil sterker dan de hunne, hij gaf dus toe, maar er waren harde woorden gevallen. Hij had haar verweten dat zij indertijd het huwelijk had doorgedreven en de arme Matje zag haar paradijs reeds in rook vervliegen. Toch deed zij haar best. Zij liet zelfs niet aan haar moeder en zuster merken dat zij moeite had om rond te komen. Zij hield zich groot. Zij beproefde het onmogelijke om het ook Hein naar den zin te maken, zij ontzegde zich bijna het hoog noodige opdat hij aan zijn bescheiden wenschen kon voldoen, en hij werd weer tevreden en in zijn goedmoedige zelfzucht zag hij niet dat zijn vrouw niet opgewassen was tegen dien strijd, dat zij zenuwachtig en prikkelbaar werd, ofschoon zij zich trachtte te beheerschen. Het kind, een meisje, dat evenals haar moeder Matje heette, bleef zwak; 't was klierachtig en leed een beetje aan engelsche ziekte, maar met oneindige zorg en teederheid werd het opgekweekt en zoo sukkelde het voort tot het zoowat zes jaar was. Toen kreeg het een erge oogziekte, de gewone dokter verklaarde het niet te willen behandelen en ried Matje aan om naar een specialiteit te gaan. 't Kind werd beter maar de rekening moest betaald worden en ofschoon zij niet buitensporig hoog kon genoemd worden, zoo zag de moeder toch geen